

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **D. P. T.**, nar. x, občan Vietnamské socialistické republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 35 Balková
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Kladno**
sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno 3 – Dubí

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. KRPS-205755-15/ČJ-2017-010023-ZZC,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. KRPS-205755-15/ČJ-2017-010023-ZZC, se zrušuje.**
- II. **Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Jindřicha Lechovského, na náhradě nákladů řízení částku 8.228 Kč.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou žalované dne 26. 7. 2017 a předanou soudu dne 8. 8. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. KRPS-205755-15/ČJ-2017-010023-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla, že se podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 456/2016 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů.

- 2 Žaloba se opírá o jediný žalobní bod v podobě namítané nepřezkoumatelnosti a nedostatečnosti vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce konstatuje, že žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a konkrétně se vyjadřuje k možnosti složení finanční záruky a nahlášení místa pobytu. Pokud však žalovaná svou nedůvěru odvozuje z toho, že žalobce údajně nerespektoval vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění a na území ČR se vědomě nacházel nelegálně, žalobce namítá, že vůbec nepřihlédla ke specifikům jeho situace a neposoudila zásadní skutečnosti odůvodňující žalobcovo přesvědčení, že na území ČR pobývá legálně. Žalobce totiž žalované uvedl, že bylo vyhověno jeho žádosti o azyl, z čehož lze dovodit, že žalobce nebyl svým právním zástupcem informován o skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Žalobce tak nebyl informován o nelegálnosti svého pobytu a nemohl ani podniknout žádné kroky k legalizaci svého pobytu, např. požádat o výjezdní příkaz. Třebaže skutečnost, že žalobce nebyl právním zástupcem informován o výsledku kasačního řízení [kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 Azs 10/2017-26, poté co zástupce žalobce nijak kasační stížnost neodůvodnil, a to ani po výzvě NSS, a toto usnesení bylo doručováno pouze právnímu zástupci žalobce], nemůže mít vliv na samotné rozhodnutí NSS, nelze ji opomenout při úvaze o možnosti uložit zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
- 3 Žalobce dále připomíná, že zmiňovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat v souladu s ustanovením čl. 15 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a s cílem návratové směrnice, jímž je i podle rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, *„snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince“*. Podle žalobce tedy nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se však nebezpečně blíží praxe žalované, která rozhoduje o zajištění jakéhokoliv cizince, který se na území ČR vyskytoval po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti žalobce odkazuje i na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38, publikované pod č. 3559/2017 Sb. NSS, jež výslovně odmítlo dosud rozšířenou praxi správních orgánů, které v případě, že cizinec nevystoupil po právní moci rozhodnutí o vyhoštění, fakticky vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření. Přitom příkladem právě takového rozhodnutí je podle žalobce i napadené rozhodnutí, které individuální okolnosti případu neposuzuje.
- 4 Žalobce též namítl, že žalovaná zjevně vůbec nezvažovala možnost uložení povinnosti žalobce hlásit se ve stanovené době policii. Zcela nepodložená má pak být úvaha žalované o nemožnosti uložení povinnosti zdržovat se na nahlášené adrese. Žalobce totiž nemá žádný důvod, proč by se neměl zdržovat na jím uvedené adrese u své dcery, u níž se zdržoval po celou dobu svého pobytu v ČR. Ostatně sám uvedl, že v ČR pobývá proto, že se snaží pomáhat své dceři v jejím podnikání. V závěru žalobce připomíná, že nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze odstraňovat až ve vyjádření k žalobě.

- 5 Žalovaná považovala s ohledem na to, že se žalobce dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí, a byl proto zajištěn, žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. Připustila, že napadené rozhodnutí zasahuje do svobody jednotlivce, avšak vzhledem k předešlému jednání žalobce a skutečnosti, že před zajištěním žalobce pobýval na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, lze podle žalované dovodit úmysl žalobce neopustit území ČR, protože žalobce zde pobývá již od roku 2000, kdy přicestoval z Vietnamu. Jak přitom žalobce uvedl do protokolu o výsledku účastníka řízení, své doklady předal neznámé osobě a od té doby na území neoprávněně pobýval bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Teprve po 3 letech si požádal na ambasádě o nový cestovní doklad, najal si právníka a zažádal o adopci s cílem získat oprávnění k pobytu. O adopci se pokoušel neúspěšně hned třikrát.
- 6 Žalovaná upozornila, že ačkoliv bylo dne 5. 2. 2013 se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, žalobce dne 28. 7. 2017 do protokolu uváděl, že s ním cizinecká policie nikdy správní řízení nevedla. Proto tvrzení žalobce, že mu nikdo neoznámil, že byl vyhoštěn nebo že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, žalovaná považovala za snahu žalobce vyhnout se zodpovědnost a svěst vinu na tehdejšího zástupce Mgr. Petra Václavka. Dále žalovaná zmínila, že žalobce měl v době zajištění cestovní průkaz totožnosti vydaný Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP MV“) za účelem strpění pobytu podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s datem platnosti do 29. 5. 2017. Žalobce tak byl povinen se dostavit na OAMP MV a zažádat o jeho prodloužení, to však neučinil a tím se vědomě připravil o možnost svůj pobyt prodloužit či získat informaci, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta.
- 7 Podle žalované nebylo možné ani využít zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o povinnost zdržovat se na ohlášené adrese podle písm. a), žalobce sice tuto adresu uvedl, avšak když na tuto adresu jel s hlídkou pro doklady, neměl klíče od nemovitosti, vstup si sjednával po telefonu a ani po půl hodině nemohl do domu, na kterém není ani zvonek, vstoupit. Přitom adresu X, žalobce v rozporu se svými povinnostmi neohlásil. Pobytovou kontrolu by tedy bylo obtížné provádět. K možnosti složení finanční záruky podle písm. b) žalovaná konstatovala, že žalobce nikde nepracuje, pouze podle svých slov pomáhá těhotné dceři, kterou je živen a která potřebnou částkou nedisponuje. Žalobce nemá v ČR žádný majetek a sám uvedl, že mu k životu stačí pouze klíče od auta a řidičský průkaz. Konečně pokud jde o povinnost se osobně hlásit na policii podle písm. c), žalovaná uvedla, že žalobce žije v ČR již sedmnáctým rokem a za tuto dobu se snažil získat oprávnění k pobytu např. účelovou adopcí dětí nebo žádostí o mezinárodní ochranu. Jeho jedinou povinností bylo se dostavit na OAMP MV, ale ani tuto povinnost nesplnil. Neplní ani povinnost nahlásit adresu pobytu. S ohledem na uvedené tedy žalovaná odmítla, že by rozhodovala paušalizovaně, naopak vycházela z dostupných evidencí, předložených dokladů, výpovědi žalobce i návštěvy jím uváděné adresy.
- 8 Na závěr žalovaný zmínil, že žalobce již byl ze zajištění dne 4. 7. 2017 propuštěn, neboť byl zajištěn podle § 46a zákona o azylu.
- 9 Požadavek na nařízení jednání žádný z účastníků podle § 172 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců neuplatnil, soud proto o žalobě rozhodl bez jednání.
- 10 Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 6. 2017 ve večerních hodinách

zadržen poté, co v rámci silniční kontroly nebyl schopen předložit doklad totožnosti a podle řidičského průkazu bylo zjištěno, že je veden jako nežádoucí osoba, neboť v návaznosti na odmítnutí kasační stížnosti ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce od 6. 5. 2017 maří výkon rozhodnutí správního orgánu. Dozorová státní zástupkyně též dala souhlas s jeho zadržením z důvodu podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.

- 11 Dne 26. 6. 2017 žalobce podal vysvětlení a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Ještě téhož dne byl žalobce i vyslechnut. Ve shodě s podaným vysvětlením uvedl, že do ČR přijel v roce 2000 za účelem podnikání a hned po přistání mu (stejně jako dalším) prostředník zajišťující cestu do ČR zabavil doklady (cestovní doklad s vízem) s tím, že se to tak dělá vždy. Po třech letech si pak žalobce na ambasádě zažádal o vydání nového cestovního dokladu. S cílem si zajistit oprávněný pobyt si žalobce najal právníka a pokoušel se celkem třikrát o adopci, avšak nikdy to nevyšlo, poté na radu právníka žil dva roky s českou občankou, která však prohrála peníze v automatech a domácnost opustila. Poté, co právník neuspěl u soudu s jinou žádostí, žalobce požádal o azyl a této žádosti bylo vyhověno a žalobce by tak měl mít platný pobyt do 25. 5. 2017. Žalobce popřel, že by s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce uvedl, že doklady má na adrese X, kde v současnosti pobývá. Klíče od domu ale každé ráno odevzdává majiteli, a pokud potřebuje dovnitř mimo stanovenou dobu, musí klepat na dveře nebo zavolat telefonem (v rámci výsledku však uvedl, že telefon nemá). K životu žalobci stačí řidičský průkaz a klíče od auta. S vycestováním žalobce nemá žádný problém, peníze na cestu má a ve Vietnamu by bydlel u syna, problémem je jen to, že zde má žalobce dceru, která bydlí v Libušíně a zanedlouho bude rodit. Její manžel nemá zájem o chod domácnosti a žalobce dceři musí pomáhat v obchodě.
- 12 Součástí správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 6. 10. 2014, č. j. KRPA-51981-88/ČJ-2013-000022, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce v řízení zastupoval po celou dobu Mgr. Petr Václavek a žalobce v řízení nebyl osobně nikdy vyslechnut, správní orgán pouze vycházel z jeho dřívějších výpovědí, které se dle uvedených čísel jednacích týkaly jeho žádostí o pobytová oprávnění. Založena jsou i navazující rozhodnutí dokládající neúspěch žalobcova odvolání, žaloby i kasační stížnosti.
- 13 Taktéž dne 26. 6. 2017 žalovaná vydala i napadené rozhodnutí, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná popsala zadržení žalobce a předchozí řízení o jeho správním vyhoštění a o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zrekapitulovala obsah podaného vysvětlení a v návaznosti na to konstatovala, že z předešlého jednání žalobce, který před svým zajištěním maří výkon správního rozhodnutí a neoprávněně zde pobýval bez platného cestovního dokladu a víza, existuje podle jejího názoru nebezpečí, že žalobce opětovně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť předtím nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nadále v ČR pobýval i v době platného záznamu v Evidenci nežádoucích osob. Žalobce tedy neplní své povinnosti a nerespektuje právní normy ČR, neskýtá proto záruku, že bude

plnit povinnosti uložené správním orgánem, a je nutné zajistit realizaci uloženého vyhoštění. Žalovaná dále konstatovala, že musela upustit od možnosti aplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, zejména protože nebyla do doby zajištění složena žádná finanční záruka a žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval potřebnou hotovostí. Žalobce má dále na území ČR adresu pobytu, ale není jisté, že bude na stejné adrese stále k zastížení. Žalovaná přitom připomenula, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, nepředchází mu tedy žádné důkazní řízení, a žalovaná proto vychází jen ze skutečností, které jsou jí známy. Nesporné je přitom to, že žalobce maří výkon správního vyhoštění a opakovaně porušuje právní předpisy. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, přitom neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Podle žalované je tedy důvěryhodnost žalobce oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se žalobce bude na území ČR skrývat, z území nevycestuje a tím zmaří výkon úředního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalobce v den vydání osobně převzal.

- 14 Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
- 15 Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání [písm. b)], pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. c)], pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování [písm. d)], nebo pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států [písm. e)].
- 16 Podle § 123b zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly [odst. 1 písm. a)], složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“) [odst. 1 písm. b)], nebo povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené [odst. 1 písm. c)]. Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje (odst. 2). O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (odst. 3).

- 17 Jak konstatoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření podle § 123b téhož zákona. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Do kontrastu k případům, kdy použití zvláštního opatření nepřichází do úvahy, rozšířený senát postavil případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, jeho předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.
- 18 Z uvedených závěrů rozšířeného senátu NSS lze tedy dovodit, že pouhý poukaz na skutečnost, že cizinec je osobou, která pobývá na území přes již uložené správní vyhoštění, sama o sobě nemůže být postačujícím odůvodněním pro to, proč žalovaná nevyužila možnosti použít některé ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Naopak, třebaže zajištění cizince bude zejména u cizince mařícího již uložené správní vyhoštění pravidlem, je třeba se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění výslovně zabývat tím, zda cizinec má k některému členskému státu EU vazby (faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby), zda má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky či tím, zda jeho předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo nevědomé, a uvést zcela konkrétně ve vztahu k okolnostem plynoucím z výpovědi cizince či zjištěným jinak, proč tyto okolnosti podle žalované nejsou vhodným podkladem pro využití některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Nelze přitom opomíjet ani skutečnost, že rozšířený senát NSS povinnost hodnotit tyto skutečnosti nevyloučil ani ve vztahu k zajištění cizince na podkladě ustanovení § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. v situaci, kdy již cizinec jednou porušil podmínky uloženého zvláštního opatření podle § 123b téhož zákona. Hodnocení důvěryhodnosti cizince z hlediska aplikace zvláštních opatření tak nemůže být natolik restriktivní, aby prostý nelegální pobyt či pasivní maření jednoho správního vyhoštění bez přítomnosti časově relativně nedávného podvodného jednání cizince vůči orgánům státu či známek připravenosti na takové aktivní a úmyslné kroky vylučovaly použití zvláštních opatření, má-li cizinec v tomto směru přiměřené předpoklady v podobě konkrétního místa pobytu na území ČR či má-li on či někdo jiný potřebné finanční prostředky pro poskytnutí finanční záruky a dostal-li současně minimální časový prostor pro jejich složení.
- 19 S ohledem na shora vyřčené soud konstatuje, že pokud by přihlédl k obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě, patrně by přijaté rozhodnutí mohlo obstát. Jak ovšem správně žalobce připomenul, odpovídající odůvodnění musí být součástí již vlastního napadeného rozhodnutí a nelze je dodatečně doplňovat v řízení před soudem. Již z napadeného rozhodnutí musí být zřejmé, že se opírá o dostatečné důvody, které jsou v textu jeho odůvodnění zmíněny. Tak tomu však v tomto případě není a napadené rozhodnutí je skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná zřetelně popsala, že žalobce nejen pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ale navíc mařil uložené správní vyhoštění, což nutně na první pohled snižuje jeho důvěryhodnost. Nijak však nereagovala na jasně vyjádřené

přesvědčení žalobce, že na území ČR pobývá oprávněně, neboť mu byl udělen azyl. Žalovaná sice řádně popsala průběh předchozích řízení, z nichž jasně plyne nesprávnost přesvědčení deklarovaného žalobcem, relevantně však již nevyvrátila nabízející se možnost, že žalobce o nesprávnosti tohoto přesvědčení nevěděl. Pokud konstatovala, že žalobce maří výkon správního vyhoštění, je nutno říci, že pokud by žalobce byl v důsledku neposkytnutí přesných informací původním právním zástupcem či omluvitelného omylu přesvědčen, že mu byl udělen azyl, pak by stejně tak mohl oprávněně vycházet z toho, že předchozí správní vyhoštění již není relevantní. Ostatně i žalovaná počítá neoprávněný pobyt žalobce až od okamžiku odmítnutí kasační stížnosti žalobce ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navíc z obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je patrné, že žalovaná vychází z mylného přesvědčení, že žalobce byl osobně v řízení o správním vyhoštění vyslýchán policií a musel tak o vedení vyhošťovacího řízení vědět. Tak tomu však nebylo, ve skutečnosti se jeví, že veškeré úkony v daném řízení prováděl pouze jeho tehdejší právní zástupce. S ohledem na uvedené tedy napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečný argumentační podklad k závěru, že žalobce je třeba vzhledem k prostému pobytu bez cestovního dokladu a vzhledem k maření správního vyhoštění (vědomost žalobce o něm zůstala pochybná) považovat za příliš nedůvěryhodného pro účely použití zvláštních opatření.

- 20 Napadené rozhodnutí ani neuvádí, proč podle žalované není jisté, že žalobce bude na jím uvedené adrese stále k zastížení. Takové přesvědčivé odůvodnění lze nalézt až ve vyjádření k žalobě, což je však již pozdě. Protože neobstojí odůvodnění nedůvěryhodnosti žalobce jako takového a současně napadené rozhodnutí neobsahuje ani konkrétní důvod, proč není možné omezit žalobce pouze povinností pobývat na ohlášené adrese ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což muselo nutně vést k jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatečnými důvody podložený závěr o nedůvěryhodnosti žalobce nutně vede též k závěru o nedostatečném odůvodnění neuložení povinnosti hlásit se ve stanovenou dobu na policii ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Samotný prostý úmyslný nelegální pobyt na území ještě využití zvláštních opatření nebrání, konkrétní indicie pro důvodnou obavu žalované ze skrývání žalobce na území ČR pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytnuty nebyly.
- 21 Lze tedy shrnout, že žalobní argumentace nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí je správná. S ohledem na uvedené tedy soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
- 22 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 8.228 Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky,

k čemuž je třeba ještě podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přičíst náhradu za DPH ve výši 21 % předchozích částek, tj. 1.428 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. srpna 2017

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová